

Arrest

nr. 109 681 van 13 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIENI en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Turkse afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Na het overlijden van uw tweede echtgenoot S. S. A. B. (...) op 25/5/1390 (Perzische tijdrekening, stemt overeen met 16/8/2011 in de Europese tijdrekening) vond uw zus R. Y. (...) (O.V. xxxxxxx) dat u wat vaker buiten moest komen. Uw zus maakte deel uit van een reformistische studentengroep en nodigde u soms uit om met haar vrienden uit deze beweging samen te komen. U had geen interesse in politiek, maar ging in op het voorstel van uw zus aangezien er tijdens deze samenkomsten niet over politiek werd gesproken, maar er werd gekaart en over dagelijkse zaken werd gebabbeld. Tijdens de laatste bijeenkomsten werd er soms wel over een boycot van de nakende parlementsverkiezingen gesproken, waar u overigens niet achter stond. Op 19/11/1390 (8/2/2012) kwam u thuis toen u voor de deur werd tegengehouden door een vrouwelijke agente die u naar een busje begeleidde. U werd aangemaand in

te stappen en werd naar een onbekende plaats gebracht. Hier werden u vragen gesteld over uw zus Y. (...) en over de geplande boycot. Uw ondervragers hadden al snel door dat u niet veel wist en niet actief was, maar wilden van u informatie over de bijeenkomsten waarop u aanwezig was geweest. U vermoedde dat de autoriteiten zich hadden vergist en ze eigenlijk op zoek waren geweest naar uw zus Y. (...). Ook de volgende dag werd u ondervraagd en hoorde u dat u werd beschuldigd van het organiseren van een boycot tegen de parlementsverkiezingen, samen met uw zus Y. (...) en haar vrienden, en van collaboratie met de vijand en activiteiten tegen het regime. De hierop volgende dag kwam een man u ophalen die u vertelde dat uw moeder een eigendomsakte als waarborg had neergelegd en dat u vrijgelaten zou worden. De man bracht u naar een huis waar hij u iets liet drinken. U verloor na het drinken het bewustzijn, waarna de man u verkrachtte. U merkte wat de man met u deed, maar was door het drankje niet in staat uzelf te verdedigen. De volgende dag, toen u zich beter voelde, bracht de man u naar het bureau en werd u vrijgelaten, nadat u hem had moeten beloven in de toekomst steeds in te zullen gaan op zijn behoeftes. U kwam vrij op borgen werd door uw moeder meteen naar Roudehen gestuurd, waar Y. (...) sinds uw aanhouding reeds was ondergedoken. U bleef samen met uw zus gedurende enkele weken in Roudehen ondergedoken. Tijdens uw verblijf in Roudehen hoorde u van uw moeder dat de autoriteiten thuis op zoek waren geweest naar u en Y. (...). Ook kwam u te weten dat een vriendin van Y. (...), Sa. B. (...),daags na uw aanhouding ook was aangehouden. Op 8/12/1390 (27/2/2012) reisde u samen met Y. (...), uw oom R. M. (...) en de smokkelaar naar Turkije. Jullie reisden met jullie eigenpaspoort waar de smokkelaar een stempel in liet zetten bij de grens. Van aan de grens reisden jullie door tot in Ankara. In Ankara werden jullie opgepikt door een andere smokkelaar die jullie met zijn eigenwagen naar Istanbul bracht. Gedurende 14 dagen wachtten jullie in Istanbul, samen met uw oom, terwijl de smokkelaar jullie valse paspoorten in orde bracht. Vanuit Turkije hoorde u van uw moeder dat de autoriteiten nogmaals naar u en uw zus op zoek waren geweest thuis. In Istanbul kocht u een zwangerschapstest waaruit bleek dat u zwanger was. Op 24/12/1390 (14/3/2012) kregen jullie een vals paspoort overhandigd van de smokkelaar en moest u uw Iraanse paspoort aan hem afgeven. Uw oom reisde terug naar Iran. U en uw zus gingen naar de luchthaven, waar jullie een vliegtuig naar België namen. In België diende u een asielaanvraag in op 15/3/2012. Na uw aankomst in België begaf u zich naar een ziekenhuis in Luik waar u een abortus liet uitvoeren. U wenst niet naar Iran terug te keren uit vrees dat de man die u verkracht heeft een dossier tegen u zal openen en dat u de doodstraf zal krijgen.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw geboortebokje (shenasnameh); uw Iraanse identiteitskaart; de overlijdensakte van uw echtgenoot; enkele Belgische medische attesten aangaande uw zwangerschap en abortus; en een persoonlijke brief van u gericht aan het Commissariaat generaal, geschreven op 24/8/2012, waarin u aangeeft dat uw moeder er, mits het betalen van steekpenningen, in geslaagd is de eigendomsakte die als borg voor uw vrijlating werd gegeven vrij te krijgen.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er geenszins in geslaagd bent om een vrees voor vervolging inde zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent uw reisweg - u zou met uw zus Y. (...) illegaal vanuit Iran via Turkije naar België zijn gereisd - aannemelijk te maken daar er naast verschillende eigenaardigheden ook onmiskenbare tegenstrijdigheden opduiken tussen uw verklaringen en deze van uw zus, die de geloofwaardigheid van jullie beweerde illegale reis via Turkije ernstig op de helling zetten. Zo verklaarde u dat de smokkelaar jullie de valse paspoorten kwam brengen toen jullie nog in de woning in Istanbul waren. Hij zou jullie later in de namiddag komen halen om naar de luchthaven te vertrekken. U voegde hier aan toe dat de smokkelaar het paspoort na de controle in de luchthaven van Istanbul terug van jullie afnam en dat jullie het pas terug in handen kregen net voor de controle na aankomst in België (CGVS, p. 9-11). Uw zus Y. (...) daarentegen beweerde dat jullie het paspoort pas te zien kregen onderweg naar de luchthaven en dat jullie dit paspoort gedurende de hele vlucht bij jullie droegen (CGVS Y. (...), p. 10-11). U beweerde het paspoort, waarvan u overigens niet wist van welk land het was, enkel te hebben ingekeken om na te gaan of uw eigen foto er in stond, maar niet te hebben gekeken naar de naam die er in stond aangezien de smokkelaar u had aangemaand dit niet te doen (CGVS, p. 9-10). Ook uw zus, die al evenmin wist van welk land het paspoort was, beweerde dat ze de naam niet kende die in haar paspoort stond aangezien ze nooit had gekeken, terwijl zij toch beweerde het paspoort gedurende de hele vlucht bij haar te hebben gedragen (CGVS Y. (...),p. 10). Evenmin wisten jullie met welke luchtvaartmaatschappij jullie reisden (CGVS, p. 8, 10; CGVS Y. (...), p. 11).

Voorts kunnen jullie vage verklaringen aangaande de documenten waarmee jullie zouden hebben gereisd maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de gang van zaken op Europese

luchthavens, zeker wanneer het internationale vluchten van buiten de Europese Unie betreft. Uitinformatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het risico om door het luchthavenpersoneel aan herhaaldelijke (identiteits-)controles en ondervragingen te worden onderworpen met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en de (reis-)bedoelingen, en dit steeds strikt individueel, immers groot is. Gezien dit risico kan er aldus van u worden verwacht dat u omtrent voormelde gegevens meer details zou kunnen verstrekken. Indien u werkelijk met een vals reispaspoort naar België zou zijn gereisd kan bijgevolg worden verondersteld dat u dus goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in het paspoort.

Voorgaande bevindingen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde reisroute en bijgevolg tevens de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde omstandigheden van uw vertrek uit Iran.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder op de helling gezet door het feit dat u niet het minste begin van bewijs kon neerleggen betreffende uw aanhouding en uw vrijlating nadat u op 8/2/2012gedurende drie dagen was aangehouden. U beweerde dat u vrijkwam nadat uw moeder een eigendomsakte had neergelegd (CGVS, p. 13). Wat het neerleggen van deze waarborg betreft dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over het neerleggen van de eigendomsakte niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo wist u niet waar uw moeder de eigendomsakte als waarborg neerlegde, maar vermoedde u enkel dat het bij de politie was. Wat er vervolgens met de eigendomsakte gebeurde, of er iets op werd genoteerd en of er een stempel op werd gezet, weet u niet. Uzelf moest tekenen voor uw vrijlating, maar u tekende niets dat te maken had met het neerleggen van de eigendomsakte als borg (CGVS, p. 13-14). U wist dat uw moeder de eigendomsakte had moeten achterlaten, maar wist niet of ze een bewijs had ontvangen van het neerleggen van deze eigendomsakte als borg (CGVS, p. 16). Uit de reeds geciteerde informatie blijkt evenwel dat wanneer de borg wordt betaald er hiervan een soort proces-verbaal wordt opgemaakt dat wordt getekend door alle partijen (de rechter, de beschuldigde, in casu u, en de garant die de borgsom neerlegt, in casu uw moeder) en dat zowel de garant die de borg neerlegt als de beschuldigde hiervan een kopie ontvangen. De eigendomspapieren worden bovendien steeds teruggegeven nadat akte werd genomen in de registers van het kadaster. Tijdens het gehoor werd u gevraagd van het neerleggen van deze borg bewijsstukken neer te leggen. U kreeg hiervoor 7 dagen de tijd (CGVS, p. 16). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u deze stukken vooralsnog – hoewel de termijn reeds geruime tijdverstreken is – niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Na uw gehoor liet u het Commissariaat-generaal per schrijven weten dat uw moeder er, door het betalen van steekpenningen en via connecties, in geslaagd was de eigendomsakte terug vrij te krijgen. Wederom legde u hier niet het minste begin van bewijs van neer. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Voorgaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze verder de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Dat uw geloofwaardigheid op de helling staat blijkt voorts ook uit de vaststelling dat u, ofschoon u op het ogenblik van uw gehoor op het Commissariaat-generaal reeds meerdere maanden in België was, over zeer weinig informatie beschikte betreffende het verdere verloop van uw problemen sinds jullie vertrek uit Iran. Zo verklaarde u dat u in Roudehen en in Turkije van uw moeder hoorde dat de autoriteiten drie tot vier keer naar u en zus op zoek waren geweest thuis (CGVS, p. 4). U wist evenwel niet wie er precies naar jullie op zoek kwam en wist ook niet wanneer de autoriteiten voor het laatst bij uw moeder langskwamen (CGVS, p. 4). Voorts is het opmerkelijk dat u van uw moeder hoorde dat als de autoriteiten langskwamen ze steeds specifiek naar u vroegen (CGVS, p. 16), Y. (...) beweerde dat ze met name haar kwamen zoeken (CGVS Y. (...), p. 17). Sinds jullie aankomst in België zouden jullie plots niet meer gezocht zijn en had u – betreffende uw problemen – geen nieuws meer ontvangen van uw moeder (CGVS, p. 4, 5). Toen jullie nog in Roudehen verbleven hoorden u en uw zus van uw moeder dat een vriendin van Y. (...), Sa. B. (...), daags na uw aanhouding evenzeer aangehouden werd. Wat er met haar gebeurde en of ze nog steeds gearresteerd was of reeds vrijgekomen was wist u niet, aangezien jullie haar familie nooit contacteerden (CGVS, p. 16-17). Ook Y. (...) verklaarde op het Commissariaat-generaal sinds S. (...)’s aanhouding geen nieuws van haar te hebben gehad, haar nooit te hebben getelefoneerd en enkel een e-mail gestuurd te hebben waar ze nooit antwoord op zou hebben gekregen (CGVS Y. (...), p. 15-16). Y. (...) voegde hier aan toe dat ze nooit via e-mail of facebook contact opgenomen heeft met de andere leden van de groep om nieuws te krijgen, en dit om hun veiligheid te garanderen (CGVS, p. 15). Of er nog andere leden van de groep van uw zus werden aangehouden wist u niet, aangezien jullie zich hier nooit naar hebben geïnformeerd (CGVS, p. 17).

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat niet het minste geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen en vluchtrelaas en zodoende ook niet aan uw verkrachting die geleid zou hebben tot een zwangerschap.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen. Uw geboortebokje, identiteitskaart en de overlijdensakte van uw echtgenoot tonen immers louterpersoonsgegevens aan, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Uit de Belgische medische attesten blijkt dat u enkele weken zwanger was toen u in België aankwam en dat u meteen na uw aankomst een abortus liet uitvoeren, wat door mij in deze beslissing geenszins wordt ontkend. Zoals reeds aangegeven kan echter geen geloof gehecht worden aan uw vluchtrelaas en zodoende evenmin aan uw verklaringen dat u zwanger geworden zou zijn na een verkrachting tijdens uw aanhouding. Ook de brief die u naar het Commissariaat-generaal schreef kan deze beslissing niet wijzigen aangezien u hierin enkel aangeeft dat uw moeder haar eigendomsakte heeft weten vrij te krijgen maar u hier, zoals ook hierboven reeds werd opgemerkt, niet het minste begin van bewijs van neerlegt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voorsubsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikels 48/3, 48/4, 57/7 bis, 57/7 ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de principes “van goede administratie en evenredigheid”. Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van machtsoverschrijding. Verzoekende partij voert ten slotte nog aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich zou hebben bezondigd aan machtsoverschrijding, stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aanvoert op welke manier verwerende partij onderhavige bestreden beslissing met machtsoverschrijding zou hebben genomen, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij niet het minste begin van bewijs neerlegt betreffende haar aanhouding, haar vrijlating en het neerleggen van een eigendomsakte als waarborg door haar moeder, wijst verzoekende partij in haar verzoekschrift op de omstandigheden waarin zij zich bevond tijdens haar vlucht uit Iran. Verzoekende partij heeft haar land van herkomst verlaten omdat zij voor haar veiligheid vreest en was op dat moment niet bekommerd met het verzamelen van documenten of getuigenissen die haar verhaal konden bewijzen.

2.2.5.2. De Raad ziet niet in hoe het argument van verzoekende partij dat de omstandigheden van haar vlucht niet toelieten om documenten te verzamelen en dat op dat moment vooral haar vrijheid belangrijk was, kan vergoelijken dat verzoekende partij sinds haar vertrek uit Iran – dus na haar vlucht – geen enkele poging heeft ondernomen deze documenten te bekomen. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.6.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij er niet in geslaagd is haar reisweg aannemelijk te maken daar er naast verschillende eigenaardigheden ook onmiskenbare tegenstrijdigheden opduiken tussen haar verklaringen en deze van haar zus, stelt verzoekende partij dat zij tijdens de vlucht naar België medicatie had genomen waardoor zij niet in haar normale staat was, hetgeen de kleine tegenstrijdigheden verklaart. Ook haar zus heeft hierop gewezen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal: *“Ze heeft zich vast vergist want ik had het pp tijdens de vlucht vast. Ze had medicatie genomen, ik denk dat ze het daardoor misschien vergeten is? Want ik lette wat op haar”* (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 1, gehoorverslag CGVS, p. 11). Verzoekende partij benadrukt dat de verklaring van haar zus aangaande het feit dat zij het paspoort tijdens de volledige vlucht bij haar heeft gedragen de waarheid is.

Betreffende de opmerking dat verzoekende partij en haar zus niet weten onder welke valse naam zij hebben gereisd, oppert verzoekende partij dat zowel zij als haar zus gestresseerd waren. Ze maakten zich meer zorgen om hun vlucht dan om de naam op hun paspoort. Verzoekende partij verwijst bovendien naar haar verklaring daaromtrent: *“We wilden wel kijken (naar het paspoort) maar hij (de smokkelaar) heeft gezegd dat het niet slim was want dat zou de aandacht trekken. We hadden schrik en persoonlijk weet ik dus niet eens van wel land het pp kwam”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 17/08/2012, p. 10). Tevens haalt verzoekende partij aan dat haar zus het volgende heeft verklaard: *“De passeur zei ons dat de som die betaald was voor hem was maar ook voor veel anderen, daarom moesten we langs dat ene loket gaan en zo, zodat er geen vragen gesteld zouden worden, want hij had iedereen betaald”* (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 1, gehoorverslag CGVS, p. 10).

Waar verwerende partij stelt dat, gezien de informatie waarover zij beschikt, de vage verklaringen van verzoekende partij en haar zus aangaande de documenten waarmee zij gereisd hebben maar moeilijk in overeenstemming kunnen worden gebracht met de gang van zaken op Europese luchthavens, zeker wanneer het internationale vluchten van buiten de Europese Unie betreft, meent verzoekende partij dat het naïef is te denken dat er geen corruptie is in de internationale luchthavens. Het feit dat zij zich vandaag in België bevindt, toont net aan dat zij er wel degelijk in geslaagd is deze controles voorbij te gaan.

2.2.6.2. De Raad stelt vooreerst vast dat door verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal op geen enkel moment werd aangegeven dat zij medicatie had genomen

tijdens de vlucht waardoor zij niet goed meer zou weten wat er is gebeurd. Daarentegen werden door haar volgende verklaringen afgelegd:

“-heeft u dat pp in handen gehad?

Ja

-gedurende een lange tijd?

Enkele minuten voordat we in het vliegtuig stapten, om het te tonen. Dan zijn we er mee gepasseerd en hebben het in onze zak gestoken. Enkele minuten later heeft hij het terug genomen.

(...)

-toen jullie in BE aankwamen, hadden jullie toen jullie pp in handen?

Voor de controle kregen we het pp weer in handen. We hebben de controle gepasseerd en dan heeft hij ze terug afgenomen” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 17/08/2013, p. 10-11). Gezien verzoekende partij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk uiteenzet wanneer ze de paspoorten in handen kregen en wanneer ze in het bezit waren van de passeur, zonder dat enige twijfel blijkt, kan de verklaring in haar verzoekschrift dat ze medicatie had genomen tijdens de vlucht waardoor ze niet in haar normale staat was geenszins overtuigen.

Verder merkt de Raad op dat dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar de Europese Unie, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij dergelijk vage verklaringen aflegt aangaande de documenten waarmee zij heeft gereisd. Verzoekende partij wist immers niet op welke naam het paspoort stond. Evenmin wist ze van welk land het paspoort was. Evenwel is het algemeen geweten dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel. Het is dan ook volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij in het licht van het welslagen van haar vlucht niet op de hoogte zou zijn van de inhoud van de documenten waarmee zij heeft gereisd. De stelling van verzoekende partij dat er corruptie is in de internationale luchthavens waardoor zij probleemloos de controle van de Belgische luchtvaartautoriteiten heeft kunnen passeren, betreft een blote bewering die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd en die geen afbreuk doet aan de vaststelling dat door niet de minste kennis te hebben van de gebruikte reisdocumenten het welslagen van de binnenkomst in Europa ernstig wordt gehypothekeerd. Het voorgehouden gestresseerd zijn om het welslagen van deze vlucht bevestigt juist de noodzaak de gegevens van deze reisdocumenten te kennen.

2.2.7.1. In verband met de vaststelling van verwerende partij dat de verklaringen van verzoekende partij over het neerleggen van de eigendomsakte niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, wijst verzoekende partij op de corruptie in Iran en benadrukt zij dat procedures in Iran vaak niet worden nageleefd en dat ook in het geval van verzoekende partij de reguliere procedure niet werd nageleefd. Daar waar verwerende partij erop wijst dat uit de informatie blijkt dat er een proces-verbaal wordt opgemaakt dat door alle partijen wordt getekend, ook door de beschuldigde, betoogt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij niet aanwezig was toen de borg werd betaald aangezien de plaats waar de borg werd gegeven en de gevangenis twee verschillende plaatsen betreffen en dat zij dus niet kon handtekenen. Verder stelt verzoekende partij nog dat zij ook de kopie van het proces-verbaal niet heeft ontvangen. Bovendien werd verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal niet bevraagd over dergelijk proces-verbaal. Ten slotte stelt verzoekende partij dat zij verwerende partij per schrijven heeft laten weten dat haar moeder erin geslaagd was de eigendomsakte terug vrij te krijgen.

2.2.7.2. De Raad is van mening dat verzoekende partij met de loutere stelling dat er veel corruptie is in Iran en dat er veel procedures niet worden nageleefd op geen enkele manier de informatie waarop verwerende partij zich gebaseerd heeft, weerlegt. Uit de landeninformatie blijkt dat wanneer de borg wordt betaald hiervan een proces-verbaal wordt opgemaakt dat wordt getekend door alle partijen, met name de rechter, de beschuldigde en de garant die de borgsom neerlegt. Elk van de drie partijen ontvangt bovendien een kopie van dit document. Verder blijkt dat, nadat akte werd genomen in de registers van het kadaster, de eigendomspapieren steeds worden teruggegeven. Er wordt geen enkele melding van gemaakt dat deze procedure niet zou worden nageleefd (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 2). De Raad stelt vast dat verzoekende partij in gebreke blijft enige concrete gegevens en/of andersluidende informatie aan te brengen aan de hand waarvan zij kan aantonen dat deze informatie door het Commissariaat-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel

2), niet correct zou zijn of dat voormelde procedure door de Iraanse autoriteiten zou worden met de voeten getreden. Gezien uit de landeninformatie blijkt dat het proces-verbaal aangaande de borgstelling wordt ondertekend door alle partijen, waaronder ook de beschuldigde, kan de verklaring van verzoekende partij dat zij niet kon handtekenen omdat zij niet aanwezig was toen de borg werd betaald aangezien de plaats waar de borg werd gegeven en de gevangenis twee verschillende plaatsen zijn, evenmin overtuigen. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat de procedures qua borgstelling in Iran niet correct worden toegepast en evenmin wat het mogelijke voordeel zou zijn desbetreffend corrupt op te treden. Het komt aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift de opmerking maakt dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal niet werd bevraged over dergelijk proces-verbaal, oordeelt de Raad dat een concrete bevraging naar het proces-verbaal irrelevant is daar verzoekende partij zelf aangeeft niets te hebben getekend dat te maken had met het neerleggen van de eigendomsakte als borg (administratief dossier, stuk 4, p. 14).

Verder stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de brief van verzoekende partij waarin zij stelt dat haar moeder erin geslaagd was de eigendomsakte terug vrij te krijgen. Verwerende partij motiveert hieromtrent evenwel het volgende: *“Ook de brief die u naar het Commissariaat-generaal schreef kan deze beslissing niet wijzigen aangezien u hierin enkel aangeeft dat uw moeder haar eigendomsakte heeft weten vrij te krijgen maar u hier, zoals ook hierboven reeds werd opgemerkt, niet het minste begin van bewijs van neerlegt.”* De Raad ziet niet in hoe de loutere verwijzing van verzoekende partij in haar verzoekschrift naar haar brief aan het Commissariaat-generaal enig ander licht kan werpen op de motivering in de bestreden beslissing, daar verzoekende partij tot op heden desbetreffend geen enkel begin van bewijs heeft aangebracht. Bovendien merkt de Raad op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Aan de verklaringen van verzoekende partij omtrent het neerleggen van de eigendomsakte als waarborg kan immers geen geloof worden gehecht, gezien de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 12, deel 2).

2.2.8.1. Omtrent de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij over zeer weinig informatie beschikte betreffende het verdere verloop van haar problemen sinds het vertrek van haar en haar zus uit Iran, dit terwijl zij op het ogenblik van haar gehoor op het Commissariaat-generaal reeds meerdere maanden in België was, stelt verzoekende partij dat zij niet juist wist wie er precies naar haar en haar zus op zoek kwam en wanneer de autoriteiten voor het laatst bij haar moeder langskwamen omdat zij reeds was gevlucht en zij zich niet meer in Iran bevond. Haar moeder heeft haar niet kunnen zeggen welke politiedienst is langskomen. Het telefonisch contact dat verzoekende partij met haar moeder had, was kort en louter om haar moeder te laten weten dat zij en haar zus in veiligheid waren. Haar zus heeft bovendien meerdere malen uitgelegd waarom de politie niet meer langskwam en waarom ze geen informatie hebben over Sa. B., de vriendin van haar zus die eveneens werd aangehouden. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart haar zus immers het volgende omtrent het feit dat de politie nooit meer langskwam: *“Ik denk dat ze, sinds mijn moeder verhuisd is, niet meer gekomen zijn.”* (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 1, gehoorverslag CGVS, p. 17). Aangaande het informeren omtrent de vriendin van haar zus, Sa. B., heeft haar zus het volgende verklaard: *“Per telefoon durf ik niet, internet en mail heb ik geprobeerd maar niet gelukt (...) Ik heb een mail gestuurd naar Sa. (...) maar niets teruggekregen (...) Ik heb dat met mijn familie besproken en we hebben besloten dat het veiliger is het niet te doen. Toen ik naar Sa. (...) een mail stuurde had ik het niet verteld aan mijn familie. (...) Zelfs toen ik in Iran was schreef ik op mijn persoonlijke account nooit iets over mijn politieke activiteiten, want er zijn hackers en het is gevaarlijk (...) Mijn pagina is al eens gehackt, iemand kan dus in mijn plaats zaken posten en dingen vragen aan mensen en zo”* (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 1, gehoorverslag CGVS, p. 15-16). Tevens wijst verzoekende partij erop dat haar zus omtrent de vraag of haar moeder niet bij de moeder van Sa. kan informeren of er nog nieuws is over Sa. het volgende heeft verklaard: *“Mijn oma is ziek, mijn moeder is niet goed, ze is dus verhuisd en leeft met mijn oma. Dus ze heeft niet veel tijd. En voorts heeft ze haar eigen sim-kaart ook vernietigd, ik weet niet of ze een nieuwe heeft en of deze missie wel wil doen, die niet makkelijk voor haar is”* (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 1, gehoorverslag CGVS, p. 16).

2.2.8.2. Waar verzoekende partij betreffende de vaststelling dat zij niet wist wie er precies naar haar en haar zus op zoek was en wanneer de autoriteiten voor het laatst bij haar moeder langskwamen, opmerkt

dat zij reeds was gevlucht en dat zij zich niet meer in Iran bevond, wijst de Raad erop dat dit argument geenszins het gebrek aan informatie hieromtrent vergoelijkt. De asielaanvraag van verzoekende partij dateert immers van 15 maart 2012, terwijl haar gehoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond op 17 augustus 2012. Bijgevolg had verzoekende partij vijf maanden de tijd zich verder te informeren omtrent de identiteit van haar vervolgers en omtrent de laatste keer dat de autoriteiten bij haar moeder langskwamen. Waar verzoekende partij tracht aan te voeren dat zij enkel telefonisch contact had met haar moeder om haar te laten weten dat zij en haar zus in veiligheid waren, stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij, in tegenstelling tot hetgeen zij beweert, regelmatig contact heeft met haar moeder. Desbetreffend legt verzoekende partij volgende verklaringen af:

"-uw moeder woont in Teheran?"

Ja

-en jullie hebben regelmatig contact?

Ja" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 17/08/2012, p. 3).

Dit wordt later tijdens haar gehoor nog eens bevestigd:

"-Heeft u nog contact met uw moeder?"

Ja

-vaak?

1-2-x per week

- Hoe?

Telefoon" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 17/08/2012, p. 4). De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partij allesbehalve een plausibele verklaring aanbrengt voor het feit dat zij dermate weinig geïnformeerd is omtrent het verdere verloop van haar problemen sinds haar vertrek uit Iran.

Waar verzoekende partij omtrent het informeren naar de vriendin van haar zus, Sa. B., verwijst naar de verklaringen van haar zus dienaangaande – zich verder informeren zou gevaarlijk zijn – kan door de Raad niet worden ingezien hoe het louter navragen, via haar moeder, de familie van Sa. B. of andere leden van de groep, over wat er gebeurd is met Sa. B. een gevaar voor de betrokkenen zou kunnen opleveren. Gezien deze elementaire informatie verzoekende partij zou toelaten een correcte inschatting te maken van haar eigen huidige situatie is het niet onredelijk van verzoekende partij te verwachten zich met alle middelen, eventueel gebruikmakende van een Iraanse advocaat, te trachten informeren over deze wezenlijke gegevens betreffende een andere gearresteerde. In dit licht kan tevens worden verwacht dat verzoekende partij een poging onderneemt via haar moeder contact te leggen met de familie van Sa. B.. Gezien zij regelmatig contact heeft met haar moeder, acht de Raad het onaannemelijk dat verzoekende partij niet aan haar moeder gevraagd heeft hierover meer informatie in te winnen. De verklaringen van haar zus dienaangaande, namelijk dat haar moeder niet veel tijd heeft en dat zij niet weet of haar moeder wel bereid is contact te leggen met de familie van Sa. B., vormen slechts vermoedens, daar noch verzoekende partij, noch haar zus, de vraag om te informeren naar de toestand van Sa. B. bij de familie van Sa. B. nooit hebben voorgelegd aan hun moeder. Dergelijke nalatige houding valt volgens de Raad niet in overeenstemming te brengen met een werkelijke vrees voor vervolging.

2.2.9.1. Verzoekende partij brengt omtrent de motivering van verwerende partij dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verkrachting van verzoekende partij die geleid zou hebben tot een zwangerschap, aan dat volgens de vaststellingen van de arts in België de datum van de verkrachting overeenkomt met datum waarop het kind werd verwekt. Het is weinig plausibel dat verzoekende partij alleen maar een abortus zou zijn ondergaan om haar asielrelaas geloofwaardig te doen overkomen. Desbetreffend voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift attesten toe van het "centre de planning familial" dat met de abortus heeft geholpen (bijlage 10).

2.2.9.2. De Raad wijst erop dat aan de arrestatie van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht, waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan haar verkrachting door een van haar verhoorders. Dat de datum waarop het kind werd verwekt overeenkomt met de datum die door verzoekende partij werd aangegeven als de datum waarop zij werd verkracht, betekent geenszins dat het kind werd verwekt in de door verzoekende partij beweerde omstandigheden gezien het leugenachtige karakter van haar verklaringen. Evenmin kan uit de loutere vaststelling dat verzoekende partij een abortus heeft ondergaan de conclusie worden getrokken dat verzoekende partij zwanger was ten gevolge van een verkrachting. Betreffende de door verzoekende partij bij haar verzoekschrift toegevoegde attesten van het "centre de planning familial" merkt de Raad ten eerste op dat door verwerende partij in haar bestreden beslissing niet ontkend wordt dat verzoekende partij enkele weken zwanger was toen zij in België aankwam en dat zij meteen na haar aankomst een abortus liet uitvoeren. Waar in een van de attesten de verkrachting van verzoekende partij vermeld wordt, stelt de Raad vast

dat dit louter is gebaseerd op de verklaringen van verzoekende partij en haar zus daaromtrent. Dit vormt evenwel geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoekende partij zwanger werd.

2.2.10. Wat betreft de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 57/7bis (artikel 48/7 vanaf 1 september 2013) van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat door desbetreffend artikel het volgende wordt bepaald: *“De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.”* Uit dit arrest blijkt evenwel dat verzoekende partij er niet in slaagt de door haar beweerde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken en dat haar asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig is. De schending van deze bepaling kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 57/7ter (artikel 48/6 vanaf 1 september 2013) van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.12. Betreffende de door verzoekende partij als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde nieuwsberichten (bijlagen 2-7) aangaande de behandeling van activisten in Iran wijst de Raad erop dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht waardoor verzoekende partij op generlei wijze aantoonde zich in dezelfde situatie te bevinden als deze die het voorwerp uitmaakt van voormelde nieuwsberichten. Deze nieuwsberichten doen derhalve geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing gestelde motieven. Met betrekking tot de bijlagen 8 en 9 bij het verzoekschrift die de tewerkstelling van de zus van verzoekende partij als vertaler betreffen stelt de Raad vast dat deze tewerkstelling geen onderwerp van discussie uitmaakt.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij niet motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst

van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij verwijst naar het evenredigheidsbeginsel stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk maakt. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT